

Nederlandse Staat om onder de bescherming van de verleende asielstatus ongeveer 60 wagons met familiebezittingen van Duitsland naar Nederland te doen komen. Verzoeken tot uitlevering van de voormalige keizer van de alliantiemachten heeft de Nederlandse Staat herhaaldelijk afgewezen en Wilhelm II heeft ook fysiek beveiliging genoten van de Nederlandse Staat. Dat de Nederlandse Staat asiel verleende aan de keizer aan het eind van de Eerste Wereldoorlog, waarin zij neutraal was, maakt deze bescherming des te sterker. Hiervoor is de familie Hohenzollern de Nederlandse Staat nog altijd uiterst dankbaar. Dit betekent echter wel, dat het BVV niet van toepassing heeft kunnen zijn op Wilhelm II en zijn nazaten. Dat dit de algemene consensus was, blijkt ook wel uit artikel 8 van het latere Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (1951), dat luidt "*De Verdragsluitende Staten zullen de buitengewone maatregelen welke kunnen worden genomen tegen de persoon, de goederen of de belangen van onderdanen van een vreemde staat, niet enkel op grond van de nationaliteit toepassen op een vluchteling die formeel een onderdaan is van die Staat*". Het is dan ook onjuist dat de directe nazaat en rechtsopvolger onder algemene titel van Wilhelm II, Frederik Wilhelm Victor August Ernst van Pruisen ("**Kroonprins Wilhelm**"), als vijand werd betiteld terwijl zijn vader met zijn bezittingen nu juist bescherming genoot van de Nederlandse Staat en hij zelf onder grote druk en beroofd van bijna al zijn bezittingen Duitsland had moeten verlaten waar de Duitse regering hem aanmerkte als banneling.

De diverse ontvrijdingsverzoeken die zijn ingediend door verschillende nazaten van Wilhelm II zijn in die tijd, met al de begrijpelijke emoties van toen, op niets uitgelopen – uit het dossier blijkt echter wel uitdrukkelijk dat de familie Hohenzollern nooit afstand heeft gedaan van haar aanspraken op Huis Doorn.²

Er zijn nog talloze andere argumenten te noemen op grond waarvan het BVV onmogelijk werking kon hebben (zelfs als het BVV van toepassing kon zijn geweest op Wilhelm II).

Het doel van het BVV was bijvoorbeeld het te gelde maken van de in bewarend beslag genomen goederen (in afwachting van het nimmer tot stand gekomen vredesverdrag met Duitsland) ten einde oorlogsschade met de opbrengsten te compenseren. Huis Doorn werd niet te gelde gemaakt en de oorlogsschade van Nederland werd uiteindelijk voor 176,5% gecompenseerd.³ Elke eventuele legitimiteit van de inbeslagname is hiermede natuurlijk komen te vervallen.

Nu blijkt uit de correspondentie uit de jaren na de onteigening van Huis Doorn dat de Nederlandse Staat een constructie voorstelde waaronder de Gemeente Doorn Huis Doorn tijdelijk zou verkrijgen voor de duur van 50 a 75 jaar, waardoor op dat moment "*er minder dringende aanleiding is voor teruggave van de inventaris aan de Kroonprins*", zo luidt een brief van het Ministerie van Justitie aan het NBI d.d. 2 september 1948. Het dient er dan ook voor worden gehouden, dat het feit dat Huis Doorn nog altijd in bezit is van de Nederlandse Staat berust op een misverstand en niet op enige juridische fundering.

Terzijde merk ik graag nog op, dat deze kwestie met "de ogen van nu" dient te worden beschouwd, zoals ook de aanbeveling van de Commissie Ekkart in 2001 ten aanzien van de restitutiecommissie luidt: "*De commissie adviseert het begrip nova een ruimere interpretatie te geven dan tot nu toe in het beleid gebruikelijk is en daaronder ook*

² Opmerkelijk is wel dat het Hof Den Haag oordeelde dat het deel uitmaken van de Stauffenberggroep door Prins Louis Ferdinand (feitelijk erfgenaam van Huis Doorn; Kroonprins Wilhelm was slechts vruchtgebruiker) niet kwalificeerde als hulp aan het verzet in Nederland.

³ Bogaarts, M.D., *Parlementaire geschiedenis van Nederland na 1945. Deel II: De periode van het kabinet-Beel 1946-1948. Band A* (Den Haag 1989), pagina 624.

afwijkingen ten opzichte van de vonnissen die zijn uitgesproken door de Raad voor het Rechtsherstel te rekenen alsmede de resultaten van veranderd (historisch) inzicht ten aanzien van de rechtvaardigheid en consequentie van het toen uitgevoerde beleid."

Huis Doorn is nooit eigendom van de Nederlandse Staat geworden. De nazaat van Wilhelm II en hoofd van de familie Hohenzollern, wenst de eigendom van Huis Doorn formeel bevestigd te verkrijgen respectievelijk de eigendom terug geleverd te krijgen teneinde als familie Hohenzollern de continuïteit van Huis Doorn als museum te waarborgen conform de laatste wil van Wilhelm II zoals deze is verwoord in diens testament, en waar mogelijk en opportuun met behoud van de bestaande structuur.

Graag zou mijn cliënt van de Nederlandse Staat haar formele standpunt ten aanzien van deze kwestie vernemen, bij gebreke waarvan of bij onverhoopte afwijzing dien ik u aan te kondigen instructie te hebben namens mijn cliënt, Prins Georg Prins van Pruisen, hoofd van de familie Hohenzollern, rechtsmaatregelen jegens u in te leiden.

Uiteraard houdt de familie Hohenzollern zich gaarne bereid om in gemeenschappelijk overleg een passende modus te vinden; sterker: dit zou haar serieuze voorkeur hebben.

Hoogachtend,

